

Butlletí del Centre Gremial de Granollers

ELS MERCATS EXTERIORS

Una de les preocupacions que dintre de l'organització econòmica tenen tots els estadistes, és la de procurar que les importacions nacionals siguin les estrictament necessàries, mentres que, pel contrari, les exportacions siguin les màximes possibles per a obtenir a favor de la nació un major ingrés de numerari i un augment de treball.

En aquest principi es fonamenten els tractats de comerç internacionals, la política de colònies i protectorats, i la intervenció consular d'unes nacions en les altres.

Un major nombre d'exportacions — quan aquestes són raonades i remunerades — porta a la nació que les practica una supremàcia econòmica sobre les altres que no es basten amb els seus mitjans, a més d'aquelles dugues aventatges que abans anomenavem, d'assegurar treball a la població obrera i fer augmentar els ingressos de la nació exportadora.

Les lluites del món, avui especialment, pot dir-se que no són per altra causa que per raons econòmiques i per a fer inclinar la balança comercial a favor d'unes o altres nacions.

Els alemanys d'abans de la Gran Guerra, mestres en la matèria, pot assegurar-se que eren els millors preparats per aquesta feina, com després ho han estat els anglesos i els ianquis, especialment aquests darrers que es troben en una situació privilegiada — malgrat alguns contratemps seriosos — en tots els ordres, per envair els mercats estrangers i importar les mercaderies cobertes amb el pavelló de les estrelles.

Què s'ha fet a Espanya en aquest ordre? Desencerts polítics ens feren perdre les colònies, a les que ni sisquera els governants espanyols saberen lligar amb compromisos que favorissin les nostres exportacions establint un intercanvi de productes, que fos beneficiós per a la nació.

Mentres es discutien qüestions d'ordre polític — qual justícia estava a favor de les colònies — els polítics espanyols, amb una manca de tàctica i de visió pel pervindre, permetien que es perdessin els mercats d'ultramar i que passés l'hegemonia econòmica a altres nacions, que amb un sentit més pràctic de la realitat, les deixaven gairebé lliures políticament, però comercialment esclavitzades.

Per aquesta causa, la nostra política econòmica exterior està en un gran retràs i avui hem de començar el què altres nacions fa temps que tenen fet.

La nostra organització consular, més burocràtica que eficient, no ha donat el rendiment que d'ella calia esperar-ne, i la conseqüència ha estat que mentres els productes espanyols perdien mercats tan importants com els d'Orient, alguns d'americans, l'italià i d'altres, nacions com les abans esmentades s'hi entronitzessin, creessin interessos i obtinguessin tractes de favor dels que Espanya es veu privada.

La creació del Banc Exterior inicia a Espanya un primer pas en una política econòmica exterior, però aquella institució, per la rigidesa del seu règim, no respongué a la finalitat per la què havia estat creada; la reforma del Cos Consular és també un altre pas d'aquella política, com també el representa i molt notable, l'aproximació d'Espanya a Europa, compareixent als actes organitzats per les nacions per tal de resoldre la crisi del món.

Però aquesta labor no és d'un dia: els resultats no es podran veure fins després d'un llarg període de temps, i més encara si tenim en compte que totes les nacions importants tenen preses posicions en